

Cabinet of Imagination

27/04/2008 > 07/06/2008

Een tentoonstelling is een ruimte voor concentratie, waar concepten als tijd en ruimte samengebald en op intense manier beleefd worden. Uiteenlopende situaties, waarin fictionele en sociale ('werkelijke') elementen dooreen geweven worden, worden naast elkaar geplaatst. Daardoor ontstaan mogelijkheden om verschillende perspectieven met elkaar te verbinden, los van het onderscheid tussen realiteit en verbeelding. De titel *Cabinet of Imagination* verwijst naar die bijzondere ruimte die, ook al is ze klein, de potentie heeft om uiteenlopende elementen te integreren en in een betekenisvolle context te plaatsen.

Centraal in de tentoonstelling staat het grensgebied tussen intiem en openbaar. De kunstenaar is een van die figuren die erin slaagt om die grens op te heffen. De realiteit dringt zich telkens op, maar de codes van het dagelijkse leven worden getransformeerd in poëtische vormen die anders moeilijk te grijpen zijn. Die codes uit de buitenwereld – tekens van een collectieve visie, zich afspelend op het snijpunt tussen massa en anonimiteit – krijgen opnieuw een intieme lading. De kunstenaar creëert een ruimte binnen de ruimte, een realiteit binnen een andere realiteit; als een spel met Chinese dozen, waarbij observatie geldt als enig kompas. Een tentoonstelling wordt namelijk gecreëerd door het kijken zelf: kunst ontstaat op het moment dat we iets kunnen 'zien'.

Utopie, realiteit, absurditeit, het documentaire, het spirituele en het poëtische zijn allemaal elementen die in een harmonieus geheel naar voren worden gebracht, een geheel waarin tegenstrijdigheden en contradicties overwonnen zijn.

Curator: Lorenzo Benedetti

Clemens von Wedemeyer (°1974, DE) & Maya Schweizer (°1976, FR), *Metropolis/Report from China*^{*}, 2006, 42'

The cinema screen is a mirror. But below the reflection is a dark lake in which we swim ... and down in that lake the recollection of all films and their effect on the viewer. This is what interests me most: to get a look inside that lake that is under the cinema screen. (Clemens von Wedemeyer)

Metropolis is geen remake van Fritz Langs gelijknamige legendarische film uit 1927, al lag dit idee oorspronkelijk wel aan de basis van de rondreis die Clemens von Wedemeyer en Maya Schweizer in 2004 in China maakten. Hun verslag valt eerder te omschrijven als een actueel beeldessay, dat gestuurd wordt door de opvallende gelijkens tussen Langs donkere, modernistisch-futuristische beeldtaal en de gloednieuwe, exuberante skyline van megasteden als Beijing en Shanghai. *Metropolis, Report from China* toont onder meer interviews met de arbeiders en de architecten die de 21ste-eeuwse Chinese metropolis een uitzicht geven dat in het westen vaak als dreigend, dystopisch en totalitair ervaren wordt. In die zin is de film een krachtige metafoor voor tegenstrijdige visies op de toekomst, omdat hij een inzicht verschaft in de culturele en ideologische tegenstellingen die mee aan de basis liggen van China's explosieve economische groei.

Clemens von Wedemeyer en Maya Schweizer wonen en werken in Berlijn. Vorig jaar maakte Clemens von Wedemeyer een opgemerkte video-installatie in de leegstaande buurtcinema van Münster, in het kader van *Skulpturprojekte 2007 (From the Opposite Side)*. Daarnaast stelde hij ook tentoon in Argos, Brussel. Als individuele artieste is Maya Schweizer hoofdzakelijk bekend om haar kortfilms en video's.

Kelly Schacht (°1983, BE), *Zonder Titel*, 2008

In haar werk, dat tot hiertoe hoofdzakelijk uit installaties bestaat, onderzoekt Kelly Schacht hoe geïsoleerde fragmenten uit de werkelijkheid in een minimale encenering een maximum aan betekenis kunnen krijgen. Het gaat hierbij om bijvoorbeeld het geluid van een slapende man die op een eenzame luidspreker aangesloten wordt, of om een kleine voetbaltribune, waarboven de boodschap *Stay Focused* uitgelicht wordt. Met een opvallend gemak speelt ze op heel uiteenlopende ruimtes en situaties in, of het nu gaat om een braakliggend terrein, een winkelstraat, een kunstbeurs, een galerie of een kunstencentrum.

Kelly Schacht baseert zich voor de geluidsinstallatie die ze in Netwerk presenteert op een niet-gerealiseerd project van de Amerikaanse architect WHITNEY R. SMITH, dat bestemd was voor California. De installatie gaat over de grens tussen wat bestaat en wat niet bestaat. Het gebouw wordt beschreven op drie verschillende manieren: verleden, tegenwoordige en toekomstige tijd. De momenten komen neer op drie verschillende mogelijkheden, die doorgaans niet zomaar in één continue lijn geplaatst kunnen worden. Daarnaast wordt het plan van het gebouw afgedrukt op fotopapier: ook dat is een metafoor voor de relativiteit van de tijd – de boodschap dat door tijd alles een andere betekenis krijgt. Schacht probeert binnen dit werk de verschillende tijdseenheden te concentreren in een ruimte waar realiteit, mogelijkheden en utopische ideeën in dezelfde dimensie samengebracht worden.

Kelly Schacht is onlangs afgestudeerd aan het KASK in Gent. Sindsdien nam ze deel aan *I Am Your Private Dancer* in cc Strombeek en net daarvoor had ze een tentoonstelling in Bozar in het kader van A4.

^{*} courtesy Galerie Jocelyn Wolff

Ursula Mayer (°1970, AT), *Interiors*^{*}, 2006, 3'06"

Essentieel in het werk van Ursula Mayer is de gestileerde manier waarop ze verwijzingen maakt naar mode, populaire muziek, modernistische avant-garde en Hollywoodcinema. Ze werkt hoofdzakelijk met film, video en fotografie.

In *Interiors* ontwikkelt ze een korte, geabstraheerde dialoog tussen twee vrouwen van verschillende generaties, die zich afspeelt in de Londense woning van de modernistische architect Ernö Goldfinger (1902 – 1987). Hun beider blik wordt gehypnotiseerd door een replica van *Orfeo*, een sculptuur van Barbara Hepworth (1903 – 1975), een van de meest prominente Britse kunstenaressen van die tijd. Het huis, dat een van de vaste adressen was voor de salons van de toenmalige artistieke avant-garde, wordt door Ursula Mayer omgevormd tot het smaakvolle decor van een bevreedende reflectie over tijd, traditie, discontinuïteit en afwezigheid.

Ursula Mayer toonde haar werk onder meer in het Museum van Moderne Kunst in Linz, het Centraal Museum in Utrecht en in Witte de With in Rotterdam.

Gert Robijns (°1972, BE), *Stop and Go*^{**}, 2008

Kort na *HAPPY NEW YEAR*, zijn individuele tentoonstelling in Stella Lohaus Gallery, toont Gert Robijns opnieuw werk in België. Zijn ingrepen zijn telkens fundamenteel verrassend, omdat ze de indruk wekken dat schoonheid, net als bijvoorbeeld evenwicht, een quasi-neutraal gegeven is: een aangehouden spanning tussen banaal en bijzonder, *held by nothing more than the goodwill of gravity* (Elena Filipovic over *Even ademhalen*, 2005). Met een laconieke trefzekerheid plaatst de kunstenaar aanhalingstekens in een dagelijks, vertrouwd aandoend continuüm. Dit gebeurt zonder oppervlakkige referenties of coderingen. De kunstenaar speelt rechtstreeks in op de perceptie van de toeschouwer, op een manier die Jacob Lillmose als volgt omschrijft: *The goal is not to treat the things – the works – either visually or cognitively as ends in themselves but to reflect on their unfinished and undefined nature; to approach them as reflections of an imperfect human perception continuously trying to find a balance between what is (in)visible to the eye and what is (in)comprehensible to the mind (...)*.

Twee auto's staan keurig geparkeerd in de tentoonstellingsruimte. *Stop and Go* is een dubbele installatie, die inspeelt op het idee van decontextualisering. In feite maakt de kunstenaar een interventie in de ruimte door twee gaten in de wand te maken. Aan de ene kant is *Stop and Go* een ready made van twee auto's – oude tweedehandse Audi's die zweven tussen nostalgie en banaliteit – terwijl aan de andere kant een poëtische eigenheid wordt gecreëerd met licht en duisternis. De muur is niet langer een scheidingswand, maar eerder een connector.

Gert Robijns nam deel aan belangrijke tentoonstellingen als *Over The Edges* in Gent (2000) en *Locus Focus – Sonsbeek 9* in Arnhem (2001). Hij verzorgde in 2003 een collectiepresentatie in het MuHKA, die later opnieuw getoond werd in Witte de With in Rotterdam. De kunstenaar was onlangs in residentie in Künstlerhaus Bethanien in Berlijn (2005) en zijn werk wordt ook regelmatig getoond in Duitsland en Nederland.

* courtesy Monitor Gallery / ** courtesy Stella Lohaus Gallery

Rossella Biscotti (°1978, IT), *The Sun Shines In Kiev*, 2006, 18'

Het oeuvre van Rossella Biscotti draait in hoofdzaak om de vraag hoe omvattende – en vaak destructieve – historische bewegingen ingrijpen in het leven van alledag. De kunstenaar is wars van elke eenzijdige vertelling van geschiedenis. De broosheid van het geheugen en de dubbelzinnigheid van documentatie zijn de middelen waarmee ze de gelaagdheid van de geschiedenis weergeeft. Hoewel haar werk een documentair karakter heeft, bouwt ze altijd een bepaalde onzekerheid in, zodat de betreffende gebeurtenis op meerdere manieren uitgelegd kan worden. (bron: Nathalie Hartjes)

Rossella Biscotti presenteert *The Sun Shines In Kiev*, een video over het leven van Vladimir Shevchenko, een van de eerste filmmakers die de 'rode zone' mocht betreden nadat de kernreactor gesmolten was. Na de ramp in Tsjernobyl werd de informatie over de gevolgen ervan door officiële instanties aangepast, om de belangen van de machthebbers niet te verstoren. Biscotti's video bevat gesprekken met een aantal mensen die elk hun versie geven van het leven van Vladimir Shevchenko, versies die vaak tegenstrijdig zijn. Daardoor ontstaat er een caleidoscopisch geheel aan visies. De kunstenaar gebruikt de contradicties om de biografie van Shevchenko te reconstrueren, om te tonen hoe geschiedenis vorm krijgt in de individuele herinnering. Biscotti's video's tonen de onmogelijkheid om een consistente waarheid te distilleren tijdens de reconstructie van een historische gebeurtenis.

De Italiaanse muzikant FRAME stelde de soundtrack samen.

Biscotti maakte onder meer video's in Napels (*L'Italia è una repubblica democratica fondata sul lavoro*, 2004), Amsterdam (*Vuurgevecht op de Dam*, 2005) en Kaapstad (*New Crossroads*, 2006). Met de Nederlandse kunstenaar Kevin van Braak (en de architect Bart Schoonderbeek) werkt ze aan *The Good Life* (2008 – 2050), een langetermijnproject over een nieuwe vorm van (mobiel) wonen, en aan *Cities of Continuous Lines*, een project over het (her)gebruik van fascistische architectuur in Italië. Haar werk werd in België voor het eerst getoond in Paolo Boselli Gallery in Brussel (2005). Onlangs nam ze deel aan *Looking for the Border*, een tentoonstelling die georganiseerd werd door BKSM (Luk Lambrecht en Koen Leemans).

Jean-Baptiste Ganne (°1972, FR), *Favole*, 2006 – 4'33" (*Amor*), 2007

Jean-Baptiste Ganne heeft een specifieke focus ontwikkeld op de (post-)revolutionaire bewegingen uit de Europese geschiedenis. Door denkers als Baudelaire, Guy Debord, Pierre Bourdieu of Marx te toetsen aan fenomenen uit de dagelijkse werkelijkheid – op bepaalde punten toont zijn werk overeenkomsten met fotojournalistiek – onderstreept Ganne de hachelijke, subversieve en hedonistische ondertonen van chaos, wanorde en collectiviteit. Zijn interventies herinneren aan de vaststelling dat instabiliteit, en niet orde, de norm van het menselijke bestaan uitmaakt: de kunstenaar eigent zich onder meer expressieve tekens uit de openbare ruimte toe, op een manier die het publieke en private met elkaar in verbinding stelt.

De relatie tussen binnen en buiten staat centraal in zijn installatie in *Netwerk*. *Favole* toont een reeks populaire Italiaanse liefdesverklaringen, die de kunstenaar aantroef op verschillende plaatsen in het centrum van Rome. De beslissing om de graffiti wit op wit te reproduceren, weerspiegelt de intieme ondertoon van deze expressieve (exhibitionistische) boodschappen. In *4'33" (Amor)* verwijst Ganne uiteraard naar Cage, maar ook naar de legendarische spionkop van AS Roma in het Stadio Olimpico, la Curva Sud. Hij filmde de supporters vanuit de perstribune en geeft zo zijn eigen cageaanse interpretatie van een cruciaal moment van de wedstrijd tegen AC Milan.

In 2003 – 2004 verbleef Ganne aan de Rijksacademie in Amsterdam. Ondertussen nam hij ook deel aan talrijke exposities in binnen- en buitenland. In het kader van *Courtisane* 2008 laat Ganne over een periode van vijf weken de boekentoren in Gent *Don Quijote* in morse voorlezen.

Šejla Kamerić (°1976, BA), *Dream House*, 2002, 11'36"

Šejla Kamerić, een Bosnische kunstenares wiens adolescentie onder meer bepaald werd door de Joegoslavische burgeroorlog, werkt hoofdzakelijk rond thema's als schoonheid en verleiding. Ze bouwt onder meer intimistische taferelen op waarin ze die begrippen ontleedt als artificiële en cultureel gedetermineerde constructies, maar dan op een manier die niets afdoet aan het ontwapenende effect ervan. Doorheen de politieke lagen tekent zich een duidelijke individuele visie af, waarbij schoonheid ook mag gelden als teken van een sterk lichamelijk, psychologisch en politiek bewustzijn.

De video-installatie *Dream House* is opgebouwd uit de copy-paste techniek: het beladen beeld van een vluchtelingenbarak uit Rakovica, wordt geportretteerd ten overstaan van een idyllische zonsop- en ondergang, als antwoord op de eenduidige beeldvorming van de media.

In 2000 nam Šejla Kamerić deel aan *Manifesta* in Ljubljana. Ze had individuele tentoonstellingen in binnen- en buitenland, onder meer in Duitsland, Japan, Oostenrijk, Noorwegen, Frankrijk, Albanië, Australië ... Vorig jaar werd haar werk getoond in Stedelijk Museum Bureau Amsterdam; nu wordt het voor het eerst vertoond in België.

PH.ON (IT), *Close Your Eyes if You Want the Light*, 2008

PH.ON bestaat uit Dario D'Aronco (°1980) en Roberto Gammone (°1979), twee (geluids)kunstenaars die leven en werken in Rome. Het duo staat in hoofdzaak bekend omwille van zijn performances en audio-installaties, die vaak in de openbare ruimte plaats vinden, tot hiertoe voornamelijk in Italië. Ze spelen in op de auditieve, olfactorische en psychologische beleving van een bepaalde context: door elementen die doorgaans efemer en ongrijpbaar zijn te isoleren en versterken, verstoren ze de perceptie van de toeschouwer, met de bedoeling om reflecties over tijd, ecologie, welbehagen en patrimonium ... los te maken.

Close Your Eyes if You Want the Light is een nieuwe productie voor Netwerk. In de intimiteit van een van de verborgen hoekjes van het gebouw installeren ze een zonnepaneel en een reeks gezichtsbruiners. De structuur van de compositie is niet toevallig een kruis: de kunstenaars beogen een gelijkschakeling tussen de spirituele inhoud van religieuze symbolen en de hedendaagse rituelen en esthetiek van de moderne lifestyle-cultuur. De installatie verwijst tegelijk naar de paradoxale tegenstellingen tussen oppervlakkig en spiritueel in religie en in de moderne consumptiemaatschappij.

PH.ON is actief sinds 2001. Ze namen sindsdien deel aan *Open Video Projects* en de tentoonstelling *Camera* in het Sound Art Museum in Rome. In 2005 gaven ze een cd uit waarop een deel van hun audiowerk verzameld is.

Mark Bain (°1966, US), *Disco for n/one*, 2001 / 2008

De Amerikaanse kunstenaar Mark Bain werkt in het deelgebied tussen geluid, architectuur en publieke ruimte. Hij concentreert zich vooral op de collectieve en ruimtelijke aspecten van (experimentele) psychoacustica. De sculpturale mogelijkheden van geluidsgolven worden aangewend om via resonante materialen een bijzondere, en soms extreme, lichamelijke en auditieve ervaringen op te roepen. Onlangs kwam hij in België in de belangstelling toen hij de resonantie van zwaar, ultrasoon geluid wou uittesten op een leegstaande woning in Genk – hij liet het lege huis 'zingen', en op die manier klaarmaken voor de sloop (*Soundhouse*, 13/05/06). Een ander concreet voorbeeld van Bains werk is de *Acoustic Space Gun*, een soort lineaire geluidsverplaatser die aan de ene kant allerlei klanken en gesprekken vanaf grote afstand verzamelt. Die worden aan de andere kant versterkt om over grote afstand te weerklinken. In de publieke ruimte werkt het als een bizarre ruimtelijke megafoon die de mensenmassa afluistert en de natuurlijke dynamiek van een akoestische locatie herindeelt en verschuift. Een ander voorbeeld is *Action Unit: Instant Riot for Portable People*, een installatie die bestaat uit een keiharde geluidsinstallatie op wieltjes met een kleine basluidspreker en een aparte staander met twee grote geluidstrechters. De luidspreker brengt veertig minuten lang een verzameling van door elkaar gemixte protesten voort van over de hele wereld. (bron: Ive Stevenheydens)

In Netwerk presenteert Bain *Disco for n/one*. Die installatie bestaat uit een volume dat alle elementen die kenmerkend zijn voor een discotheek in één ruimte samenvat, maar de ruimte is zo beperkt dat ze maar door één persoon benut kan worden. Het exclusieve karakter van dit discotheekbezoek wordt tot in het absurde doorgevoerd, om het contrast tussen de veronderstelde collectieve dimensie van discotheeken, de individuele ervaringen en de miscommunicatie ten gevolge van hard geluid zichtbaar te maken.

Mark Bain studeerde in 1986 af aan het Cornish College of Art in Seattle, in 1990 behaalde hij zijn bachelor of Fine Arts aan de School of the Art Institute in Chicago en in 2001 zijn Master of Science in Visual Studies aan de Massachusetts Institute of Technology in Cambridge (US). Hij woont en werkt in Amsterdam. Naast beeldend kunstenaar is hij ook muzikant in Mutant Data Orchestra.